

potřebí postoupiti spisy příslušnému okresnímu úřadu k úřednímu jednání. Nařizuje § 13 citov. zákona všeobecné provádění ohledání jen ohledně dobytka velkého jatečního, nikoli však ohledně bravu (malého jatečního dobytka); ohledně tohoto jest předepsáno ohledání jen v živnostenských jatečných místnostech a pak podle třetího odstavce téhož § při porážení z nouze. O žádný z těchto případů tu nejde. Z toho, co uvedeno, plyne, že odsuzující výrok je zmatečný podle § 281 čís. 9 a) tr. ř.

Čís. 4225.

Úprava otázek v ten způsob, že první a druhá hlavní otázka byla co do obou obžalovaných tak formulována, že v první otázce, týkající se prvního obžalovaného a znějící na zločin loupeže, jest jako jeho spoluloupežník uváděn přímo druhý obžalovaný, v druhé otázce pak, týkající se druhého obžalovaného, jako jeho spoluloupežník první obžalovaný, nezakládá o sobě zmatečnost rozsudku (§§ 323, 344 čís. 6 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 15. července 1931, Zm II 121/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných Štěpána S-e a Augustina J-a do rozsudku porotního soudu v Moravské Ostravě ze dne 27. února 1931, pokud jím byli oba stěžovatelé uznáni vinnými zločinem loupeže podle §§ 190, 192, 193 tr. zák. a Štěpán S. též podle § 195 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost obžalovaného Augustina J-a vytýká zmatky podle § 344 čís. 4, 6 a 9 tr. ř. z důvodu, že první a druhá hlavní otázka byla ohledně obou obžalovaných tak upravena, že v první otázce, týkající se Štěpána S-e a znějící na zločin loupeže, jest jako jeho spoluloupežník uváděn přímo stěžovatel Augustin J., v druhé hlavní otázce pak, týkající se Augustina J-a, jako jeho spoluloupežník Štěpán S. I kdyby snad byl vhodnější doslov první a druhé hlavní otázky »ve společnosti s jinou osobou jako spoluloupežníci« bez uvedení jména onoho spolupachatele, nezakládá ještě úprava první a druhé hlavní otázky zmatečnost rozsudku, jak se stížnost domnívá. Podle § 323 tr. ř. jest ovšem dáti otázku porotcům tak, by bylo lze na ni odpověděti »ano« nebo »ne«, § 328 odst. druhý tr. ř. však dovoluje porotcům připojiti stručné omezení ke kladné odpovědi. Bylo tudíž porotcům volno, kdyby byli sice přesvědčeni o vině Štěpána S-e, avšak zároveň o nevině stěžovatelově, vyloučiti při kladném zodpovědění první hlavní otázky spoluúčast obžalovaného Augustina J-a, po případě vyžádati si ve smyslu § 327 odst. druhý tr. ř. potřebné poučení soudu. Že porotcům bylo známo, jak si ve směru tom mají a mohou počínati, jest předpokládati jednak z předpisu § 326 posl. odst. tr. ř., podle něhož má býti v poradní síni porotců

přibito v několika výtiscích poučení v tomto směru, jednak i ze záznamu protokolu, že předseda porotního soudu jim udělil právní poučení ve smyslu § 325 tr. ř.; podle této úpravy protokolárního zápisu, jež není napadena, jest usuzovati, že porota byla upozorněna i na předpisy o poradě a o hlasování. Nelze proto tvrditi, že doslov otázek uváděl porotce do rozporů a bránil jim dáti výraz pravému přesvědčení. Vnitřní rozpor a nejasnost výroku porotců nelze vůbec dovozovati z odchýlného poměru hlasů při zodpovědění první a druhé hlavní otázky, neboť při zásadách § 326 tr. ř. jest vůbec nekontrolovatelná a nepodléhá přezkoumání soudem zrušovacím, jakými úvahami se řídili jednotliví porotci při hlasování. Nejasnost a vnitřní rozpor výroku porotců bylo by při doličování zmatečnosti podle čís. 9 § 344 tr. ř. dovoditi po zákonu jen z doslovu otázek a z odpovědí k nim; v tom směru však zmateční stížnost rozsudku nečiní výtky.

Čís. 4226.

Pro posouzení, zda má býti zásadě stanovené v §§ 34, 35, 267 tr. zák. přes nešetření zásady § 56 tr. ř. zjednan průchod při vyměření trestu za čin později odděleně souzený, jest rozhodný časový poměr doby, kdy byl čin ten spáchán, k době vynesení, nikoliv k době počátku právní moci rozsudku o jiném činu. Byl-li souzený čin spáchán po vynesení dřívějšího rozsudku v první stolici, nelze při výměře trestu za souzený čin přihlížeti k trestu uloženému za onen čin, — a to ani, kdyby byl býval rozsudek o onom činu již v moci práva. Oba rozsudky jest v tomto případě pokládati za rozsudky zcela samostatné, mezi nimiž není poměru předpokládaného ustanovením § 265 tr. ř. Důsledkem toho je sčítání trestů nepřijatelné a nebyla použiti amnestie z r. 1928 na závadu skutečnost, že součet trestů na svobodě uložených oběma rozsudky činí více než jeden měsíc.

V případech, kde nejde o dodatečný trest podle § 265 tr. ř., jest u každého rozsudku zvlášť zkoumati, zda nejde o trest, na který se vztahuje čl. II. amnestie, bez ohledu na to, zda obžalovaný byl v době před 28. říjnem 1928 pravoplatně odsouzen více než jednou.

Pro rozhodnutí okresních soudů o použití rozhodnutí presidenta republiky o amnestii z 19. října 1928 na ten který případ platí povšechná zásada § 481 tr. ř.

(Rozh. ze dne 24. července 1931, Zm I 294/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením: a) okresního soudu v Litoměřicích ze dne 21. října 1930, č. j. T 1632/26-41, jímž bylo vysloveno, že amnestie presidenta republiky ze dne 19. října 1928 nemá místa ohledně trestu jednoměsíčního vězení, uloženého Janu Č-ovi rozsudkem tohoto soudu z 19. října 1927, č. j. T 1632/26-9, b) krajského soudu jako soudu odvolacího v Litomě-